

- Der træffes endelig afgørelse i sagen og der statueres frifindelse.
- Sagsøgeren i sagen for Retten tilpligtes at betale omkostningerne vedrørende appelsagen og vedrørende behandlingen af sag T-196/02 i første instans.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retten i Første Instans har foretaget urigtig retsanvendelse, idet den lagde til grund, at muligheden for på grundlag af de foreliggende oplysninger at fastslå, hvem der er den faktiske støttemodtager, ikke må anvendes. Fastlæggelsen af den faktiske støttemodtager udgør en foreskrevet del af Kommissionens beslutninger, hvorved tilbagebetaling af ulovlig støtte påbydes. Denne fastlæggelse er nemlig nødvendig for at sikre en effektiv tilbagebetaling af den ulovlige støtte. Derfor er det uforeneligt med artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 659/1999, hvis det ikke er muligt på grundlag af de foreliggende oplysninger at afgøre, hvem der er den faktiske støttemodtager.

For det andet har Retten med urette lagt til grund, at Kommissionens beslutning var støttet på en simpel formodning, der ikke opfylder betingelserne for en beslutning, der træffes på grundlag af de foreliggende oplysninger. For det første stilles der ved en beslutning på grundlag af de foreliggende oplysninger ikke krav om absolut vished. For det andet er Kommissionens beslutning støttet på oplysninger angående udviklingsomkostningerne vedrørende knowhow, som meddeltes af bobestyreren for SKL-M. Kommissionen var derfor i besiddelse af tilstrækkelige holdepunkter for at kunne lægge til grund, at overførslen af knowhow til MTU udgjorde en fordel for denne virksomhed.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein hallinto-oikeus (Finland) den 23. november 2007 — Korkein hallinto-oikeus mod A

(Sag C-523/07)

(2008/C 22/63)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein hallinto-oikeus

Parter i hovedsagen

Appellant: A

Præjudicielle spørgsmål

- 1 a) Finder Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 ⁽¹⁾ (Bruxelles II a-forordningen) anvendelse på en sag som den foreliggende, hvor en afgørelse vedrørende umiddelbar fjernelse af børn og anbringelse af disse uden for hjemmet, der er truffet som en enkelt afgørelse i forbindelse med offentligretlig børnebeskyttelse, fuldbyrdes i sin helhed
- b) eller finder forordningen under hensyn til bestemmelsen i artikel 1, stk. 2, litra d), kun anvendelse på den del af afgørelsen, der vedrører anbringelse uden for hjemmet.
- 2) Hvorledes skal begrebet opholdssted i forordningens artikel 8, stk. 1, og den dermed sammenhængende artikel 13, stk. 1, fortolkes i henhold til fællesskabsretten, især i en sådan situation, hvor barnet har fast bopæl i en medlemsstat, men opholder sig i en anden medlemsstat, hvor det fører et omfarende liv.
- 3 a) Hvis det antages, at barnets opholdssted ikke er i sidstnævnte medlemsstat, under hvilke forudsætninger kan der da i denne medlemsstat anvendes et umiddelbart sikrende retsmiddel (fjernelsesforanstaltning) i henhold til forordningens artikel 20, stk. 1.
- b) Er det sikrende retsmiddel i henhold til forordningens artikel 20, stk. 1, en foranstaltning, der kan iværksættes i henhold til national ret, og er national rets bestemmelser vedrørende foranstaltningen bindende ved anvendelsen af artiklen.
- c) Skal sagen efter anvendelsen af det sikrende retsmiddel ex officio henvises til retterne i den kompetente medlemsstat.
- 4) Hvis retten i medlemsstaten slet ikke er kompetent, skal den da afvise sagen eller henvise den til retten i den anden medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT L 338, s. 1.